

der i dette efter „justitsministeren“ indføres: „indenfor denne“. Mindretallet kan end mindre tiltræde 3. pkt., der giver justitsministeren beføjelse til senere at forlænge prøvetiden. Den omstændighed, at den prøvelsladte dog samtidig med, at prøvetiden forlænges, slipper for det i øjeblikket større onde: genindsættelse, synes ikke tilstrækkelig til at retfærdiggøre forlængelsen, idet han som de fleste lovovertrædere må forudsættes ikke at tænke ret langt, og han, hvis genindsættelse senere bliver aktuel på grundlag af hans forhold i den forlængede prøvetid, let vil føle det som en urimelighed, at fængselsmyndighederne har sat sig ud over den oprindelige begrænsning af prøvetiden og måske også ud over den af loven fastsatte eller af dommen følgende sluttermin. Iøvrigt vil der uvægerlig forekomme tilfælde,

hvor det kan være genstand for alvorlig tvivl, om de fastsatte løsladelsesvilkår er overtrådt på en sådan måde, at der kan blive tale om genindsættelse, hvilket vel måtte være en forudsætning for, at justitsministeriet kan bestemme, at den tilbagestående straffetid ikke skal komme til udståelse. Resultatet vil let blive, at knuden ikke løses, men hugges over ved, at prøvetiden forlænges, uden at der er sikkert grundlag for forlængelsen. Reelt vil 3. pkt. da komme til at virke således, at man forlænger prøvetiden i tilfælde, hvor den løsladtes forhold vel har været utilfredsstillende, men dog ikke så slemme, at det kan kvalificere til genindsættelse. I alt fald vil i tilfælde af senere genindsættelse mistanke hos fangen i så henseende ofte ikke kunne undgås.